

תת"ע (עכו) 12980-11-24 - מוחמד נסאר נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 12980-11-24 - מוחמד נסאר נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 12980-11-24

מוחמד נסאר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[06.04.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 24.2.2025 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 17.3.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה אציין - והדבר אינו מוכחש על ידי המבקש - כי המבקש זומן כדין לשיבה שהתקיימה ביום 24.2.2025. עיון באישור המסירה אשר צורף לכתב האישום מעלה כי אישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום", עוד ביום 7.10.2024, כשחתימת המבקש מתנוססת עליו. עסקינן באישור מסירה הכולל של שמו המלא של המבקש, תעוזת זהות, כתובת, תיבת דואר, מיקוד, שם מקבל דבר הדואר וחתימתו, שם פקיד הדואר, חתימתו ותאריך המסירה, לאור כך עסקינן במסירה כדיון.

באשר לטענה לפיה המבקש חלה ועל כן לא עלה בידו להתייבב לדיון הרי שטענה זו אין בה כדי להועיל למבקש וקיימים סימני שאלה רבים סביב האותנטיות של אישור המחלה אשר צורף לתיק, ובמה הדברים אמורים? אישור המחלה הינו עבור הימים 19.02.2025 ועד ל- 21.02.2025, מס' הימים אמור להיות 3 ימים בעוד שעיון באישור המחלה מלמד כי נרשם כי סך ימי המחלה הינו 6 ימים. זאת ועוד, המבקש טען כי שלח בקשה לדחיית מועד הדיון בצד אישור מחלה אשר כלל לא נקלטה במזכירות בית המשפט אולם עיון באותו אישור מעלה כי מתנוסס על גביו תאריך "02-14-2024", כאשר על בקשת הדחיית עצמה נרשם תאריך 23.02.2025. אוסיף ואציין כי אישור המחלה אינו מתייחס למועד הדיון שהתקיים ביום 24.02.2024, ובהעדר החלטה המורה על דחיית מועד הדיון, היה על מבקש להתייבב לדיון או לדאוג להתייבבות עורך דין מטעמו מה גם שנקבע באופן עקבי בפסיקה כי אין לנאשם זכות קנויה לדחיית מועד הדיון; ראה לעניין זה עפ"ת 42317-04-24 זובידאת נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי: "הלכה פסוקה היא, כי הגשת בקשה לדחיית הדיון אינה גושפנקא להעדר ממנו, אלא בכפוף להחלטת בית המשפט..".

אם לא די בכך, הרי שעסקינן במבקש אשר הגיש בקשה להישפט, ומשכך היה עליו לוודא ביתר שאת כי בקשתו לדחיית מועד הדיון התקבלה, שכן היעדרות המבקש מדיון שנקבע לבקשתו גורמת לבזבוז זמן שיפוטי יקר. בנסיבות, המבקש זומן כדיון ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה להתייבב לדיון.

באשר לטענה בדבר עיוות דין, הרי שגם טענה זו דינה להידחות. המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, וכן כי לרשותו הגנה מבוססת, אולם לא פירט כלל את כפירתו; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין; טענת המבקש כי אי קבלת בקשתו, תגרום לנזק בלתי הפיך, אין בה כדי לבסס את עילת עיוות הדיון. די להפנות בעניין זה לרע"פ סאלם אשר אוזכר לעיל.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"ה, 06 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.